

TŘETÍ SEANCE

květen 2009

Třetí seanci jsme odehráli nadvakrát a zúčastnili se jí dva válečníci - Trpaslík a Gandaler. Opět si činím výhradu děravé paměti a dávám prostor protestům.

PRŮZKUM ZBYTKU HLADOMORNY

Družina právě dopadla uprchlého otroka barbara v dole Hladomorna nedaleko města Žezla. Podařilo se jej výhodně prodat původnímu majiteli otrokáři a hrdinům nastal čas radovánek v žezelských krčmách. Leč dva válečníci, Gandaler s Trpaslíkem, zatoužili prozkoumat zbytek starého opuštěného dolu.

I vydali se znovu do tmy. Nejprve vyšplhali šachtou do prvního patra. Tam nenalezli mnoho zajímavého. Pár mrtvých krys, které zřejmě zabil barbar, jednoduchou barbaří past z nataženého lana. Snad jen trochu vzrušení způsobil zelený hlen vegetující na stropě jedné z chodeb, ale válečníci jej zkušeně vymýtili ohněm. Tuto možnost však neměl barbar, takže hrdinové pronikli do části dolu, kam se on nedostal. Tam už bylo o poznání živěji. Tři obří krysy zaúpěly pod ranami trpaslíkovy sekyry, jeden přerostlý kopromlask zaúpěl pod ranami trpaslíkových šipek zatímco jej Gandaler spouštěl na provaze do smrduté kobky. Kouř ze spáleného hleny odplouval chodbami a prozrazoval horní východ. Tam v malé jeskyni ukončili život divokého rysa a vrátili se zase dolů do přízemního patra.

Po malém váhání se spustili šachtou do neprozkoumaného nejspodnějšího patra, odkud táhl chlad a kde na dně viděli cosi bílého. Ano, to bílé byl led. Bělost jeho však kazila jedna díra, jedna kláda a jedna mrtvola. Mrtvola byla dílem naseknuta a dílem pohmožděna a válečníci usoudili, že byla svržena při šplhání do horních pater. Patrně to byl jeden z otrokářových lidí, kteří neúspěšně pronásledovali barbara. K radosti chudých bojovníků, měl neznámý na sobě koženou zbroj, u sebe dýku, kuš a široký meč a dokonce i pár mincí v kapse - hotový poklad. Malý přívěsek s muří nohou na oblátku so vzal Trpaslík. Bojovníci se necítili na to, aby prozkoumávali vodu pod ledem a raději se vydali na prohlídku okolních chodeb.

Opuštěný důl byl opravdu jen opuštěným dolem a zdálo se, že již ničím nepřekvapí. Když tu náhle, za jedním z mnoha rohů, vyskočila ze tmy postava, zavřískla a popadla Trpaslíka pod krkem. Trpaslíkovi se zatmělo před očima, zalapal po dechu, ale instinktivně sebou trhnul a útočnickovi se vytrhnul. Širočina se mihla ledovým vzduchem a neznámý ležel s hlavou vejpůl. Vítězové nad poraženým kroutili hlavami. Vyzáblé nahé tělo vzdáleně připomínalo člověka, ovšem tenké dlouhé prsty, tmavá vlhká kůže, řídké splihlé vlasy a vypouklé oči dojem poněkud mátlý. Kdyby to sedělo při měsíčku na vrbě, jeden by skoro řekl, že je to vodník. Takto ale neřekl nikdo nic. Zbytek podzemí už žádná podobná překvapení nepřinesl. Opodál byla druhá menší ledová šachta, kde se chladily tři mrtvé krysy. Tajemný obyvatel zde měl patrně ledničku. Válečníci osvědčili smysl pro pořádek a svérázný humor - nešťastníka uložili do ledničky ke krysám...

Tak Hladomorna vydala svá tajemství. Družiníci mohli být spokojeni. Výzbroj bojovníka ze dna šachty jim na trhu v Žezle přinesla nejen vítaný peníz.

TMA POD SVÍCNEM

Dříve než vyrazila za uprchlým otrokem, odmítla družina nabídku na dodání ledu na hrad. Nyní si dva válečníci si řekli, že by mohli splnit i tento úkol.

Zašli na hrad, kde je čekalo překvapivě důvěrné přijetí od samotného Jasan. Vypadalo to, že dodávka ledu je nečekaně vážná věc. Po dlouhých okolcích se Jasan vymáčkl, že už vlastně ten led nepotřebuje a že zde má jiný problém - nemrtvého. Válečníci pokrčili rameny, jako že by se na to mohli podívat. Nerad, ale nakonec přeci, svěřil jim Jasan hrůzné rodinné tajemství. Jasanova žena Jarmila, matka mrtvého Radovana, nesnadno se smiřovala se smrtí syna a odmítala vykonat pohřeb. Nějaký neznámý muž jí nabídl svitek s oživovacím kouzlem. Jasan i vědma Mimuel byli proti tomu, ale nešťastná matka se rozhodla jednat na vlastní pěst, svitek od neznámého koupila a pokusila se jej přecíst. Stala se však obětí neslýchané zákeřnosti. Onen svitek byl ve skutečnosti svitkem pro tvorbu nemrtvých a proměnil mrtvolu Radovanovu v záhrobní bytost. Jen díky velkému štěstím se podařilo Radovana zavřít ve sklepení hradu, takže se nikomu dalšímu nic nestalo. Nyní o tom ví jen nejužší rodinný kruh a nikdo se o tom nesmí dozvědět. Proto se Jasan obrací na cizince, kteří už nejednou prokázali statečnost v boji a prosí je, aby Radovana nadobro zabili.

Válečníci byli trochu vyvedeni z míry, ale nakonec hrůzný úkol nezištně přijali. O poznání veseleji se tvářili, když jim Jasan opatřil několik flakónků svěcené vody. Na nic nečekali a spustili se do sklepení. Nebylo příliš rozsáhlé, jen pár kobek. V té poslední na ně čekal on, Radovan. Byl celý nahý, jeho tělo bylo nepřírozně protáhlé, kůže šedivá. Okamžitě se vrhl na Trpaslíka a se zvoláním "Zhyň!" mu svými pařáty rozčísł vous. Trpaslík se nedal zastrašit a odpověděl svojí sekyrou. Radovanova zloba byla veliká, leč válečné štěstí se k němu neustále obracelo zády. Marně svými pařáty chňapal po hbitých válečnicích. Zato trpaslíkova sekyra a Gandalerův meč jen zřídka mýjely svůj cíl. Když Gandaler chrstnul svěcenou vodu, netvor zaúpěl a jediná rána Trpaslíkova poslala jej zpět do záhrobí. Snad již navždy.

TMA ZA ŘEKOU

Ač úkol splnili, těžko mohli hrdinové čekat radovánky na dvoře Jasanově. Šlechtně odmítli nabízenou odměnu a už se měli k odchodu, když tu Jasan je zastavil. Měl pro ně ještě jeden diskrétní úkol. Jarmila totiž za svitek zaplatila penězi vybranými letos na jaře na daních. Dělal to přes tisíc zlatých. Jasan byl ve velice překerní situaci. Válečníci bez váhání úkol přijali. Bylo známo pouze to, že Jarmila se s neznámým mužem setkala minulou noc u přívozu u řeky Doliny. Vědma Mimuel pak pravila, že neznámý muž zmizel na úpatí kopců za řekou, v místech, kde kdysi býval důl. Válečníci si dali dohromady výzbroj, prodali pár nepotřebných věcí na trhu, vyloudili od Mimuel dva lektvary rudého kříže a za soumraku se vydali za řeku.

U přívozu se seznámili s převozníkem Pavoukem, který vyzvídal cíl jejich výpravy. Gandaler jej naoko zasvětil do tajemství, že jdou na průzkum k barbarům. Pavouk byl spokojený a bezpečně hrdiny přepravil na druhou stranu.

Válečníci poměrně snadno našli místo na úpatí kopců, kde měl být opuštěný důl. Při zběžném průzkumu ale nenalezli žádný vchod. Rozhodli se vyčkávat celou noc. Dvě hodiny před půlnocí zaslechli kroky. Ve svitu hvězd byla nepřiliš jasně vidět poměrně velká postava muže, kterak se blíží zarostlou cestou. Válečníci se rozhodli muže přepadnout a zajmout. Počkali si a ze zálohy se na něj vrhli. Podařilo se jim ho povalit, ale muž se jim vytrhl a utíkal pryč. Trpaslík po něm střílel z kuše a podařilo se mu jej šikovně zranit, takže pro Gandalera nebyla žádná obtíž muže dostihnout a konečně přemoci. Muži se ale podařilo několikrát vykřiknout než byl umlčen roubíkem. Válečníci nemeškali a svůj úlovek odtáhli stranou cesty do houští. trpaslík se odplížil k cestě a pozoroval, jestli se něco nebude dít. A vida, ono se dělo.

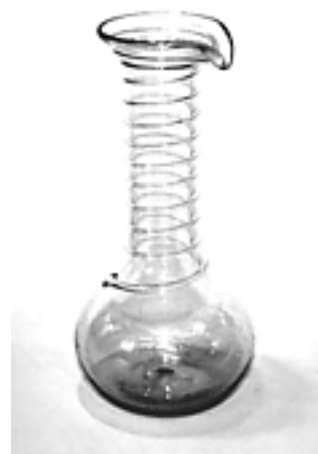
Po chvilce čekání rozeznal trpaslík na cestě ve svitu hvězd postavu v kápi. Ani si pořádně nevšiml, kde se tam vzala. Zvláštní bylo, že postava nebyla vidět trpasličím infraviděním. Ten někdo nevydával žádné teplo... Postava vypadala, že také sleduje okolí. Po dlouhém naslouchání se neznámý odhodlal a sípavým hlasem (ne nepodobným hlasu Dalibora Jandy) zavolal "Kde jsi?" Odpovědí mu bylo ticho a hvězdy. Neznámý se vydal zarostlou cestou a zmizel ve tmě mezi stromy na úpatí kopců.

Hrdinové na nic nečekali, popadli svého zajatce pod paží a vlekli jej pryč odtud. Urazili takto několik desítek sáhů, když v tom Trpaslík pocítil neodolatelné nutkání, aby zahodil svoji milovanou sekery a lehl si na zem. Trpaslík přestal být svým pánem a učinil přesně tak jak mu našeptávalo ono puzení. Gandaler byl značně překvapen druhovým počínáním. Zprvu se obával, že je přítel raněn a když zjistil, že nikoli, jal se jej přesvědčovat, aby nedělal hlouposti a šel dál. Trpaslík však ležel jako želva. Náhle profal chladný noční vzduch nepříjemný zvuk a Gandalerovi prosviště okolo ucha šíp. Elfí válečník dobře ten zvuk znal, ale nedbal nebezpečí, popadl trpaslíka a zajatce za límce a snažil se je odtáhnout pryč. Záhy seznal, že si ulomil příliš velké sousto, nechal zajatce ležet a táhl pryč přítele Trpaslíka. I tak to ale nebyl žádný sprint. Po několika sázích, ale Trpaslík sám vstal a vypadalo to, že půjde sám. Hned na to se ale vrhl na Gandalera, naštěstí tou dobou již bez své proslulé sekery, která odpočívala odhozena v trávě. Elfa nezklamaly válečnické instinkty a přítelův nečekaný útok odrazil mečem naplocho. Strhla se podivná bitka přítele proti příteli. Bylo jasné, že to není samo sebou a že v tom budou nějaké čáry. Po vyčerpávajícím souboji přeci jen zvítězil Gandalerův meč a Trpaslík se svalil v bezvědomí do trávy.

Ještě než se Gandaler stačil porozhlédnout po neznámém střelci, ucítil zboku na krku dotyk kovové čepele. "Svaž ho!", zazněl sípavý hlas, zvyklý zřejmě poroučet. Gandaler neriskoval ztrátu hlavy a učinil, jak neznámý poručil. "Zahod' meč a lehni si tváří k zemi!" zazněl opět ten bytostně odpudivý hlas. To už bylo pro Gandalera příliš. Předstíral, že ulehá a bleskurychle se převalil stranou. Koutkem oka zahlédl vysokou postavu v temném plášti s kápí přes obličej. Dál se všechno seběhlo ráz na ráz. Gandaler se vztyčil, hmátl k pasu pro dýku a pro flakónek svěcené vody. Postavě z pod pláště vykoukla kuš. Gandaler neváhal a vrhl se k neznámému dříve než stačí vystřelit. Neznámý byl mírně překvapen elfovou smělostí, ale stačil se po něm ještě ohnat rukou ... tedy byla-li to ruka. Gandaler ucítil na prsou seknutí ostrých pařátů, tělem mu projel chlad a v srdci pocítil závrať. Neznámý zasípal: "Vzdej se, sic zemřeš!". Gandaler jakoby neslyšel, vrhl se opět na postavu v plášti. Dýka ale bezvýsledně máchla do prázdna tmy. Neznámý udělal dva kroky stranou ke svázanému Trpaslíkovi a zkusil to jinak: "Vzdej se, sic zemře tvůj přítel!" Gandaler zaváhal. Před očima se mu mihl obraz Trpaslíka s proříznutým hrdlem a na vteřinu se zarazil. V další vteřině se ale vzpamatoval a pokusil se o další zvrat situace.

Odhodil dýku a svěcenou vodu, ale schválně tak, aby se flakónek rozbil o trpaslíka a aby voda vystříkla na postavu. Tento krkolomný tah se mu kupodivu podařil a několik kapek svěcené vody vskutku dopadlo na nohy neznámého. Ten nelidsky zavřískl a uskočil zpět. Okamžitě následovala rána z kuše. Při úskoku střelec naštěstí nestačil zamířit a střela Gandalera jen lehce škrábla. Gandalerovi se vzápětí podařilo vytáhnout z Trpaslíkova batohu další lahvičku svěcené vody. Avšak příliš pozdě. Další šipka už mířila přesně do elfího a Gandaler pozbyl vědomí...

Když se naši dva válečníci probrali z mrákot, byla ještě noc (nebo už zase?). Seděli pod stromem, v dálce spalo Žezlo, slabě šuměla Dolina a jejich zranění už nekrvácela. Jen kdyby se ta pouta tolik nezařezávala ...

Po chvíli před ně předstoupila známá postava v plášti. Ani tentokrát nezahledli její obličej, pouze se ozval známý sípavý hlas: "Co zde pohledáváte?!".

Válečníci se nebyli sto shodnout na odpovědi. Jejich komunikační problémy lze převést na společného jmenovatele: Jak neříct pravdu a přitom nelhat. Nakonec ze sebe Gandaler vysoukal neochotné: "My tady hledáme tajemství..."

"Jaké tajemství?!", nenechal se odbýt neznámý.

Válečníci se opět zdráhali: "To my právě nevíme...".

"Takže vy jste hledači tajemství .... ?" přistoupil na jejich hru neznámý.

"Ehm, ano.", odvětili válečníci s úlevou, že se našla přijatelná odpověď.

"A jak jste se dozvěděli, že je tu nějaké tajemství?", nenechal je vydechnout neznámý.

"Tam ve městě nám o tom řekli.", nacházeli pevnou půdu válečníci.

"Kdo vám o tom řekl?!", doloval neznámý.

"Lidé...", vršili obranný val válečníci.

"Jací lidé?!", zaútočil neznámý.

"Tam v krčmě a na trhu...", posmívali se válečníci z úspěšně vybudované tvrze lži.

"Okolí Žezla je plné všelijakých tajemství, tak proč vás poslali právě sem?", zkoušel to odjinud neznámý.

"To my nevíme, tak jsme to šli vyzkoumat.", lebedili si válečníci.

Neznámý viděl, že tudy cesta nevede a začal opevňovat vlastní pozice: "To si z vás ale někdo škaredě vystřelil, protože tady vůbec žádné tajemství není. To bych vám mohl vyprávět o jiných tajemstvích!", holedbal se neznámý.

"Vyprávějte!", zaprosili válečníci.

"Byli jste v Zakázaném dole?", začal otázkou neznámý.

"Nebyli.", zakroutili hlavami válečníci.

"A znáte pověst o králi Ametystovi?", pokračoval neznámý.

"Něco jsme slyšeli.", zakývali válečníci.

Neznámý stručně shrnul obsah pověsti. Bylo to asi takto:

Lidský král navštívil jednou podzemní palác krále Ametysta. Velmi ho udivilo všechno bohatství podzemní říše, ale nejvíc se mu líbilo královo žezlo - velký krystal ametystu ve tvaru žezla. Nedalo mu to a jednou v noci, když podzemní říše spala, odnesl lidský král žezlo a dal zavřít vchod do podzemní říše. V noci ale přišel sám král Ametyst mezi lidi, vzal si žezlo zpět a zavalil vchod do podzemní říše. Lidský král se znovu vypravil do podzemí, ale už se nikdy nevrátil.

Neznámý se významně odmlčel ... "Měl bych pro vás úkol..."

Válečníci mlčky čekali.

"Chci, abyste mi ze Zakázaného dolu přinesli ten drahokam!" , položil karty na stůl neznámý.

"A on je v Zakázaném dole?", divili se válečníci.

"Samozřejmě! To tady ví každé malé dítě! To není žádné tajemství! To jste hledači tajemství, když nevíte ani tohle?!!!", zasípal neznámý a v jeho hlase byla znát netrpelivost.

"My právě hledáme jenom tajemství.", pokusili se válečníci udržet svoji vratkou pozici.

"Dobrá! Dobrá! Ametystův drahokam je v Zakázaném dole. To je to největší tajemství zdejšího kraje! A já chci, abyste mi jej přinesli! Souhlasíte?!", zasyčel neznámý, spokojen s tím, že zajatce nakonec přeci jen na něčem nachytil.

"Souhlasíme.", souhlasili válečníci.

"Tak tedy, každou půlnoc vás bude očekávat můj sluha na rozcestí za přívozem.", spěl k závěru neznámý.

Válečníci přikyvovali a byli v duchu rádi, že z toho vyvázli tak snadno. Neznámý jim uvolnil pouta a naposledy zasípal:

"Teď tady napočítejte do padesáti a pak můžete jít!", obrátil se a chvatně zmizel ve tmě.

Válečníci se neodvažovali porušit podmínky, protože o schopnostech toho tvora se mohli jen dohadovat a tak raději skutečně chvilku vyčkávali na místě. Pak se opatrným krokem vydali zpět k přívozu obtěžkáni novým úkolem.

DVA PÁNI - DVA ÚKOLY

Když se válečníci vrátili do Žezla, zamířili ihned na hrad k Jasanovi. Ten už je netrpělivě očekával. Výsledkem výpravy ale příliš potěšen nebyl. Doufal, že původcem svitku a zlodějem pokladu bude jen nějaký drzý tichošlápek a tak jej zprávy o postavě v kápi vládnoucí temnými silami vskutku nepotěšily.

Řeč se vedla také o králi Ametystovi a o drahokamu v Zakázaném dole. Jasan potvrdil, že na tom všem může být dost pravdy. Celá ta historie se odehrála v roce, kdy se narodil, tedy přibližně před padesáti zimami. Připustil, že drahokam může v podzemí vskutku být. Nemyslel si ale, že by bylo šťastné jej z podzemí vynést. Podzemní síly kdysi otevřely lidem rudné žíly a tehdy před padesáti lety se hory zavřely a železo už v dolech nebylo. Kdo ví, co by se mohlo stát tentokrát...

Jasan nakonec požádal válečníky, aby znovu vyhledali neznámého v plášti a pokusili se přímo vyjednat podmínky, za kterých vydá poklad. Do toho se hrdinům moc nechtělo, protože by museli před neznámým s pravdou ven. Nicméně úkol přijali.

Spolu s Jasanem navštívili nejlepšího kováře v kraji Hefaje a objednali si u něj kroužkovou zbroj. Příjemným překvapením bylo, když jim Hefaj nabídl řadu kouzelných lektvarů a svitků, nepříjemná byla pouze jejich vysoká cena. Tak si hrdinové pořídili alespoň svitek ochrany proti nemrtvým tušíce, že by jim mohl přijít vhod.

Za soumraku se dva válečníci opět vypravili za řeku. O půlnoci vyčkali na smluveném rozcestí. Tam je vyhledal muž, kterého předtím málem zajali. Domluva s ním nebyla snadná a tak si raději nechali zavolat pána. Ten přišel kupodivu vcelku rychle, nejspíš čekal opodál.

Okamžitě se začal vyptávat na Zakázaný důl. Vypadalo to, že úkol myslí vážně a ne jen jako návnadu na odhánění dotěrných zvědavců. Válečníci museli horko těžko vysvětlovat, že jsou ve spojení s předákem Jasanem a že bez jeho svolení do Zakázaného dolu nemohou. Neznámý sípavě soptil. Gandaler se pak snažil oklikou naznačit, že jdou vyjednat podmínky vydání Jasanova pokladu. Neznámý byl už zvyklý na elfův styl "říct a neříct" a netrpělivě zkrátil jednání přímou nabídkou, že jim vydá předákův poklad výměnou za bájný ametyst ze Zakázaného dolu. Vypadalo to, že je dohodnuto. Gandaler se pak ještě vychytrale snažil zjistit něco víc a požadoval nějakou záruku, že neznámý peníze skutečně má. Neznámý se ale nenechal elfím válečníkem vydírat a poukázal na to, že hrdinové také slibují něco, co dosud nemají v rukou. Gandaler se nedal a namítal, že oni alespoň vědí, kde drahokam je. To už neznámému v kápi došla trpělivost a vykázal elfa do patřičných mezí doporučením, ať se raději stará o splnění svého slibu a že on se zase postará o to své. Až teprve když neznámý výslovně slíbil, že peníze donese, byli válečníci spokojeni a obě strany se rozešly do ticha hvězdnaté noci. Místo setkání zůstalo smluveno stejně. Každou půlnoc budou očekávání zde na rozcestí.

ZAKÁZANÝ DŮL

Druhové nemeškali a rovnou kvapili do Zakázaného dolu. Tajemné to místo se nacházelo trochu výše v kopcích nad dolem Hladomorna. Zarostlý plácek a dvousáhový vchod tvořily klasickou úvodní kulisu opuštěného dolu.

Gandaler se trochu zdržel, takže Trpaslík vstoupil do temnoty sám. Čekalo jej tam to, co se dalo čekat. Hlavní široká chodba a několik úzkých odboček do stran. Co však bylo méně očekávané, byl vzdálený, jakoby dětský, smích a hulákání. Trpaslík zvědavě postoupil dál. Nyní jasně slyšel jak v postranní chodbě někdo pobíhá a pak bylo ticho. Šel se tam podívat. Když nakoukl za roh, prosvištěl mu okolo hlavy kámen jako pěst a narazil do stěny za ním. Trpaslík se podivil, načechral si vous a spěchal k dalšímu rohu. Opět nakoukl a tentokrát mu šutr přistál rovnou uprostřed čela. Trpaslík se otřepal, rozhlížel se, svítil lucernou, ale stále nikoho neviděl. Nakoukl tedy za další roh. Tentokrát mu kámen lízl ucho a trpaslík viděl jak se na konci krátké chodby krčí dvě malé postavy a jedna odhodlaně stála uprostřed. Vypadali jako děti, rozčepýřené vlasy, trocha hadrů a kůží, v ruce prak. Náhle postavy vyrazily chodbou přímo proti trpaslíkovi, ten na nic nečekal a reflexivně srazil prvního sekerou na plocho. Ostatní se prosmýkli okolo trpasličího válečníka a s křikem zmizeli v chodbách směrem k východu.

Venku Gandaler zahlédl jen dvě malé postavy jak vřeštíc uhání lesem do údolí. Před vchodem pak potkal Trpaslíka nesoucího cosi přes rameno. To, co vypadlo jako dítě, bylo skutečně dítě, asi desetiletý kluk. Trpaslík si rozpačitě popotahoval vous a snažil se Gandalerovi a sám sobě vysvětlit, že házet jen tak po někom kameny by se nemělo. Chvíli trvalo než klučina přišel k sobě. Hrdinové se dozvěděli, že si sem chodí s klukama hrát a že o důl bojují s Lipkáčama, což byli kluci ze sousední vesnice. Dostal od Gandalera měďák a za chvíli pelášil lesem pryč. Elfi válečník obrátil zrak ke vchodu a napůl k sobě prohodil něco o tom, že první příšera ze Zakázaného dolu byla poražena...

Trpaslík si odplivl a odvážně se pustil do dalšího průzkumu. Kousek hlouběji v podzemí narazil na dva umělé závaly. Dál už se děti nejspíš nedostaly. Trpaslík nelenil a prohrábl v jednom chodbičku. Protáhl se jí a dostal se do začouzených prostor. Nos mu říkal, že tu někdo kdysi vypaloval zelený hlen. Ostatně opodál se jeden ještě na stopě krčil.

Trpaslík jej zručně zrušil ohněm a postupoval hlouběji do dolu. Tam v jedné místnůstce vyrušil a zrušil čtyři obří krysy. Šel dál. Když vstupoval do prostornější místnosti, dohonil jej konečně Gandaler. Z místnosti vedla řada odboček, avšak pozornost válečníků upoutala především šachta jdoucí do hlubiny a silná hustá pavučina, která díru zcela zaplňovala asi sáh pod úroveň podlahy. Když válečníci nahlédli do jedné z bočních chodeb, zčistajasna se na ně vyřítil obrovský brouk s bodcem na hlavě a zle udeřil do Trpaslíkových podsaditých nohou. Trpaslík bez meškání opáčil sekyrou a v souzvuku s elfovým mečem zahráli dotěrnému hmyzu pohřební marš. Trpaslík si se svou zbraní pomalu začíná rozumět...

V boční místnůstce našli naši průzkumníci úzkou šachtu vedoucí zřejmě na povrch. Našli ještě několik zelených hlenů, které je nijak neohrožovaly a tak je nechali být. Vrásky na čelech a na nohou jim ale nadělalo krysí hejno, které mělo své království v bludišti bočních chodeb. Trpaslík se nejprve oháněl sekerou, ale dotěrné zoubky jej zahnal na křižovatku, kde se k němu přidal Gandaler. Hemžící se záplava krys obalila nohy statečných válečníků. Meč a sekera sice hojně rozsévaly smrt, ale krysí hryzáni rychle ubíralo bojovníkům síly. Naštěstí se Gandaler včas vzpamatoval, vrhl do hejna láhev oleje a podpálil lucernou. To na krysy platilo a hejno se s pískotem rozuteklo do chodeb. Když netvořily hejno, nebyly krysy zdaleka tak nebezpečné a válečníci je bez problémů vybili.

V tomto patře našli hrdinové ještě tři vcelku zajímavé věci. Chodbu, která vedla hlouběji do nitra hory než ostatní a která nebyla vykutána jako těžební. Objevili také poměrně rozsáhlý zával, který uzavíral dvě chodby a vypadal, že vznikl spíše přirozenou cestou. A nakonec našli díru u závalu, vedoucí do spodního patra. Gandaler zaskočil ven pro kus dřeva, vyrobil malé břevno, přehodil provaz a za chvíli už smělý Trpaslík dosedal na podlahu spodního patra.

Dole v dole nebylo zprvu nic zajímavého. I zde byla chodba zavalena zřícením skalního masivu. Válečníci začali průzkum v jedné z bočních chodeb a brzy zjistili, že i zde je živo. Trpaslík zprvu zahlédl jak se na křižovatce opodál sune něco velkého bílého. Chodby zde vytvářely malý okruh. Gandaler, který zůstal trochu pozadu, se vydal trochu jiným směrem a tak téměř v tu samou chvíli spatřil v celé délce cosi, co vypadalo jako bílá neforemná kláda. Byl to dlouhý třísáhový červ bílé barvy, tlustý jako krolíkova noha. Pod průsvitnou kůží se mu převalovaly vnitřnosti a svazky nervů sbíhající se na přední straně ve dvě tmavé skvrny, patrně oči. Vzápětí chodbou práskl elektrický výboj a přímo do hrudi elfího válečníka udeřil bílý blesk. Gandaler byl tou ranou sražen k zemi, kde se začal svíjet v bolestivých křečích. Trpaslík, když zaslechl ránu a elfův výkřik, okamžitě se vrhl vpřed k tomu čemusi bílému a po kratičkém zaváhání do toho vši silou ůal. Ano, byl to ten červ a kdyby měl míchu, tak by jej ten útok vskutku namíchl. Červ se začal svíjet a pomalu se obracel směrem ke zdroji bolesti. Tou dobou už Gandaler překonal křeče, postavil se na nohy a ůal do červa z druhé strany. Červ náhle nevěděl, kde mu hlava stojí. Už se mu sbíhaly šňávy na oběd, když tu do něj jídlo rubalo ze dvou stran! Než se stačil vzpamatovat a tepelně upravit chodící maso dalším bílým bleskem, dostal druhou ránu od Trpaslíka a jeho starosti o jídlo navždy skončily.

Boj byl sice vítězný, leč válečníci raději neriskovali další podobné setkání a známými chodbami vylezli z dolu, aby spočinuli v odpočinku. Tak skončila třetí seance.

TABULKA ZKUŠENOSTÍ - SEANCE 3

	GANDALER	TRPASLÍK		
zelený hlen 3 sáhy	30	30		
3 obří krysy	0	25		
obří kopromlask	5	15		
rys	25	25		
obyvatel Hladomorny	0	30		
vyčištění Hladomorny	25	25		
nemrtvý Radovan	40	40		
ošálení převozníka	5	0		
přemožení muže ve tmě	20	20		
přemožení Trpaslíka	100	0		
souboj s neznámým	20	0		
složení dítěte	0	5		
zelený hlen 1 sáh	0	20		
4 obří krysy	0	30		
brouk nosatec	15	15		
krysí hejno	250	150		
sešplhání dírou	5	5		
bílý bleskující červ	100	100		
vyjednávání celkem	15	0		
hraní postavy	25	25		
CELKEM	680	560		

Přestupy:

Gandaler setrvává na 3. úrovni.

Trpaslík přestupuje na 4. úroveň.

Trpaslík do této chvíle svou sekerou nasekal 590 zk.

